

Hrad

Jan Nedvěd

E

Ráno otevřel jsem okno ven, tak bílej den,

A

E

že jen nevěstu, a moh' se brát,
na stromech špičky stály nepohnutě, koukaly ven

F#

H

jak nad Vltavou Pražskej hrad,

E

ráno je naděje, co neumírá před polednem,

A

As

když do oběda nevyjdeš ven,

A

E

kukneš se na teploměr nálady a podle pole

H

E

s novinama začneš den

A

Ref: Co člověk nemá, má, a nedá pokoj déšť, déšť tě shání,

E

co může nedat, dá, rovinu hledá na rovině plání,

H

jak smířit radost i stesk, a Boha na nebi, hej, hej,

E

když se mu u srdce blejská.

Ráno otevřel jsem okno, byl tak černej den,
že jen nevěstu, a do pekla moh',
tak rychle vyjít a po ulicích nasbírat vzdor,
co vrší se jak v létě stoh,
moudře se otočíš a za vrátkama pohladiš den,
do oběda času dost,
jak z jinýho století, jak vnucenej sen
si připadáš, jak špatnej host.

Ref: 3x